

Proloog



Andrew Milling

Hij was zo verschrikkelijk zwak. Sinds die leeuwinnenvrouw de formule uit dat oude boek op hem had uitgeprobeerd en zijn levenskracht had gestolen, was er niet veel meer van hem over. Dag en nacht zat hij in zijn poemagedaante voor zich uit te starren. Dikwijls kostte het hem moeite om het onderscheid te maken tussen droom en werkelijkheid.

Maar toen hij zag hoe de man van midden veertig zijn gevangenscel binnenkwam en de dokterstas op de grond zette, wist hij meteen dat dit echt gebeurde. En hoewel hij hem al jaren niet had gezien, herkende hij hem meteen.

Elijah? vroeg hij ongelovig en hij probeerde zich op te richten. Dat lukte met moeite. Drie gewapende bewakers keken hem wantrouwig aan.

‘Ja, ik ben het.’

Ongelooflijk, hij was het. Een poemawalker, net zoals hij, maar dan in zijn menselijke gedaante als een krachtige man met half-lang donkerblond haar, een baard en een knobbelige neus.

‘Hallo, Andrew. Lang niet gezien.’

Ja, wist Andrew op een of andere manier uit te brengen. En nu loop je hier gewoon binnen?

Nu schakelde ook Elijah over op de gedachtetaal. *Gewoon? Je*

maakt zeker een grapje? Het was niet bepaald eenvoudig om hier binnen te komen. Alleen omdat ik arts ben en er met jou nogal wat mis is, is het me gelukt. Hij pakte een stethoscoop en nog een paar instrumenten uit.

Waarom ben je hier? vroeg Andrew, nog steeds verbijsterd. Vroeger waren ze beste vrienden geweest en hadden ze allebei geprobeerd natuurdocumentairemaker te worden, wat maar een van hen was gelukt. Toen waren Andrews vrouw en dochter neergeschoten – en had Elijah het contact laten verwateren, net toen Andrew hem het hardst nodig had. *Je wilt me toch niet genezen?*

‘Ik weet niet of ik hem kan helpen,’ zei Elijah hardop tegen de bewakers. ‘Wat hij heeft, is geen gewone ziekte.’

‘Dat weten we,’ zei een van de bewakers nors. ‘Doe wat je kunt, oké?’

‘Oké.’

Waarom ben je hier? herhaalde Andrew, dit keer scherper.

Elijah begon hem te onderzoeken en fluisterde tegelijkertijd in zijn hoofd: *Ik werk nu in het ziekenhuis van Jackson Hole. Daar heeft iemand onlangs je naam genoemd, een jonge poemawalker die Carag heet. Sindsdien knaagt het aan me dat ik je toen in de steek heb gelaten.*

Dat heb je inderdaad gedaan – net als Carag en zijn gemene vrienden, gromde Andrew en hij focuste op Elijah. Die voelde wel aan als een walker, maar zijn poemageur was nauwelijks aanwezig. Waarschijnlijk had zijn vroegere vriend zich al lang niet meer getransformeerd.

Elijah pauzeerde even om hem in de ogen te kijken. *Ik wilde me jaren geleden al verontschuldigen omdat ik niet sterk genoeg was om je verdriet te verdragen. Het spijt me, Andrew. Waarschijnlijk*

wil je niets meer met me te maken hebben, wat ik zou begrijpen ...

Andrew Milling had alles verwacht behalve dit. Dat hij hier in de gevangenis van de Raad een vriend zou terugvinden zoals hij er in zijn leven geen tweede had gehad. Een diepe ademteug zette zijn borst uit en hij voelde hoe de lucht binnenstroomde; frisse, verkwikkende lucht. *Ik vergeef het je.*

Nu boog de dokter het hoofd. De bewakers hadden vast niet gemerkt dat zijn ogen vochtig waren geworden. *Je hebt zo veel meegemaakt. Wat kan ik voor je doen? Je bevrijden kan ik niet, dat hebben anderen ook al geprobeerd.*

Andrew Milling luisterde naar zijn innerlijke stem. Hij hoefde niet lang na te denken. *Laten we praten,* zei hij. *Over wat we nog nooit aan iemand hebben verteld. Over onze donkerste geheimen.*

En als ik dat niet kan verdragen?

Dan is dat jouw probleem, Elijah.

Zijn oude vriend Elijah McAlister haalde diep adem. *Dan moet het maar,* zei hij alleen en hij legde zijn hand op Millings schouder.

‘Kijk eens aan, die ruige oude crimineel is al veel vrolijker,’ zei een van de bewakers – een vrouw – en ze tikte Andrews achterpoot met haar voet aan. ‘Wat heb je met hem gedaan, dokter? Heb je hem verteld dat hij binnenkort weer de wereldheerschappij kan overnemen en door kan



gaan met de vernietiging van mensen?' Ze lachte.

'Nee,' zei Elijah alleen maar en hij keek de bewaaktster indringend aan. 'Ik ga nu, maar morgen en de dagen daarna kom ik terug. Zorg ervoor dat niemand me de toegang weigert.'

Toen was hij weg en Andrew kon alleen maar hopen dat zijn oude vriend niet louter een droombeeld was geweest.



Kussen in het gezicht

Carag

Het is zo kattig dat we binnenkort vakantie hebben, zei mijn poemazus Mia op een zonnige lentemiddag en ze gaf me een speelse klap. *Vroeger had ik nooit vakantie. Best gemeen, toch?*

Wat bedoel je daarmee? Ik dook weg voor een volgende duw. *Toen je nog niet naar school ging, kon je toch de hele dag doen wat je wilde, het hele jaar door?*

Ja, maar daar kun je niet zo blij mee zijn als met vakantie. Mia rende met grote sprongen vooruit, sprong op een rots en hield genietend haar snuit in de zon. *We gaan zo'n leuke tijd tegemoet, met mama en papa in de bergen!*

Ik was ook blij. Nog een week school en dan kon ik eindelijk meer tijd met mijn moeder doorbrengen, en weer als een wild roofdier door de bergen zwerven. Tot eind augustus kon ik vergeten dat er zoiets bestond als wiskunde, natuurkunde of muziekles. Er wachtten me echter ook gevaarlijke missies, want ik had de Raad beloofd dat ik in Florida zou proberen de fabeldierenclub tegen te houden. Anders liepen we het risico dat die walkers, die per se beroemd wilden worden en met hun geweldige uiterlijk wilden pronken, het geheim van de woodwalkers onthulden. Dat zou gevaarlijk zijn voor ons allemaal, omdat de

‘waarheidszoekers’ van plan waren ons te ontmaskeren en te bestrijden.

Mia riep: *Vooruit, wie het snelst boven in deze boom is!* En meteen klom ze in de dichtstbijzijnde dennenboom – met zo veel energie dat de hele boom heen en weer schommelde en er dennennaalden op mijn hoofd dwarrelden.

Nee, zei ik en ik schudde mijn kop, zodat de dennennaalden alle kanten op vlogen. *Ik heb nog iets te doen. Iets belangrijks.*

Van bovenaf keek de lichtbruin-crèmekleurige snoet van mijn zus op me neer. *Wat dan?*

Tikaani weer voor me winnen, zei ik, en ik rende weg.

Ze had gezegd dat ze een ‘relatiepauze’ nodig had, en wat dat ook mocht betekenen, het was vast niets goeds. We hadden elkaar al een week niet meer gekust! Mijn poolwolvenvriendin ging me uit de weg en had gezegd dat het beter was om elkaar de komende tijd niet vaak te zien. Toen ik had opgemerkt dat we elkaar bijna elke dag in de klas zouden tegenkomen, had ze alleen gezegd: ‘Je weet wel wat ik bedoel.’

Dat kon echt niet. Ik hield van die wolvin en zonder haar voelde mijn leven als een enorme emmer vol bedorven pannenkoekenbeslag (daar had ik sinds ons vorige examen ervaring mee). Holly had me beloofd dat ze heel veel ideeën had om het weer goed te maken tussen Tikaani en mij. Vandaag wilde ze me die eindelijk vertellen. Ik vond mijn vrienden op de open plek, waar ze bezig waren onze boomhut uit elkaar te halen. Tenminste, zo klonk het.

‘Daar ben je eindelijk!’ zei Holly en ze sloeg hoog boven me op een kussen, zodat er kruimels op me neerregenden. Ik moest niezen.

Wat bedoel je met ‘eindelijk’? Waarom zijn jullie zonder mij begonnen met opruimen? vroeg ik, waarna ik een deken over mijn hoofd gegooid kreeg.

‘Vang!’ riep Brandon iets te laat. ‘Die moet dringend in de was. Er zitten ongeveer duizend kattenharen op!’

Vreemd, hoe zou dat komen? antwoordde ik. Ik pakte de deken tussen mijn tanden en sleepte hem richting de school. Het maakte nu toch niet meer uit dat hij nog vuiler werd.

Toen sloeg ik mijn klauwen uit, klom in de stam van de boom die onze ontmoetingsplaats was, transformeerde me en kleepte me aan, zodat ik beter kon helpen. Boven was Dorian, die verantwoordelijk was voor minstens de helft van de kattenharen, net de ramen aan het schoonvegen en hij knikte naar me. Brandon nam niet de moeite om hallo te zeggen, maar drukte me meteen een bezem in de hand. ‘Hier. Weg met de vlooiën, de chipsresten en de maiskorrels die ik heb laten vallen!’

‘Vlooiën springen gewoon over een bezem heen,’ informeerde ik hem en ik begon toch met het borstelige ding te vegen om alles wat op de grond lag te rotten door de open houten deur naar buiten te schuiven.

Er dwarrelden ook een paar witte poolwolvenharen op en mijn hart kromp ineen omdat ik Tikaani zo miste. Waar was ze



nu? Dacht ze aan mij ... of aan Escoro, de Zoeloejongen met wie ze bevriend was geraakt tijdens ons uitwisselingsbezoek?

Holly liet de twee kussens vallen die ze net op het balkon wilde leggen. Vermoedelijk was ze van plan om mijn wangen vol medelijden te strelen. Ik kon net op tijd haar pols pakken. 'Ik ben geen ziek paard,' gromde ik.

'Ik weet het, maar je keek zo somber,' zei Holly en ze gaf me een brede, geruststellende glimlach. Omdat het schoonmaken goed vorderde, kondigde mijn eekhoornvriendin kort daarna aan: 'Zo, ik denk dat de boel schoon is. Bespreking van de situatie!'

We wierpen ons op de zacht geklopte kussens en het frisse dekbed. 'Wat denk je, hoe kan ik Tikaani ...?' begon ik verlegen en eindelijk keek Holly niet meer alleen maar geheimzinnig, maar sprak ze zich uit. 'Ze verzorgt walkers als schoolverpleegster, dat weet je. Ik heb gehoord dat ze deze week zelfs meedoet aan een regulier spreekuur!'

'Nou en?' vroeg ik. 'Ik ben kerngezond, zoals de mensen zeggen, hoewel ik niet precies weet wat ze met die kern bedoelen.'

'Hazelnoten, durf ik te wedden.' Holly keek me smekend in de ogen. 'Snap je het niet, kater? Je verzint gewoon een ziekte, gaat naar haar toe en dan ben je een tijdje heel dicht bij haar! Zo kun je tenminste even met haar alleen zijn en kan ze daar niets tegen inbrengen.'

Ik kon niet geloven dat ik daar zelf nog niet op was gekomen. 'Oké, dat klinkt goed. Wat nog meer?'

'Meisjes vinden het leuk als je gedichten voor ze schrijft,' zei Holly. 'Heb je dat ooit geprobeerd?'

'Eh ... nee.' Ik voelde me overweldigd.

'Dat lukt je wel,' wuifde Holly mijn eventuele bezwaren weg. 'Bovendien vinden meisjes het leuk als je ze heel speciale cadeautjes geeft. Cadeautjes die precies bij hen passen.'

'Dat klopt,' zei Brandon terwijl hij diep in een papieren zak greep en treurig naar de laatste maiskorrels van zijn voorraad keek. 'Ik heb Salomé onlangs een poetsmiddel voor haar sabeltanden cadeau gedaan en dat viel erg in de smaak.'

'O, wow.' Dorian leek onder de indruk. 'Dan heb je geluk gehad. Ze had ook kunnen denken dat je haar tanden te geel vindt.'

Brandon keek geschokt.

'Je hebt niet alle noten op een rijtje, Dorian,' berispte Holly hem. 'Salomé zou Brandon nooit van zoiets verdenken.' Mijn vriend keek tevreden tot Holly zei: 'Hij heeft tenslotte als bizon zelf behoorlijk gele tanden.'

'Dat moet jij net zeggen met je kleine knaagdierentanden. Die zijn niet altijd veel schoner ...' begon ik en ik kreeg een kussen – met bloemenmotief – tegen mijn hoofd. Ik pakte het ding en nam wraak.

Niet veel later was de lucht in de boomhut gevuld met rondvliegende voorwerpen, waaronder enkele reservekledingstukken die we netjes hadden opgevouwen. Brandon gooide zijn papieren zak de lucht in, maar ver kwam die niet. Ik miste Dorian net met de handveger en kreeg daarvoor een dweil tegen mijn voorhoofd.



Toen ze even geen kussen te pakken kreeg, greep Holly naar een zak snoep uit onze voorraad, maar ze bedacht zich en gooide hem toch niet. We beëindigden het gevecht hijgend en lachend met een snack als trofee.

Het idee met de cadeautjes klonk op een of andere manier logisch en ik had al een idee. Maar eerst zou ik het bezoek aan Tikaani's spreekuur uitproberen. Ik keek omhoog naar de zon en schatte de tijd. Binnenkort zou mijn lievelingswolvijn in de ziekenboeg zijn. 'Tot later!' riep ik naar mijn vrienden. Ik transformeerde mijn vingernagels in klauwen en liep over de stam naar beneden, terwijl Brandon nog bezig was de touwladder van het balkon naar beneden te laten zakken. Zoals altijd sprong ik de laatste drie meter naar de grond, maar deze keer verstuurde ik bijna mijn enkel. Ik haalde diep adem, ergerde me aan het feit dat mijn hart zo snel klopte en strompelde naar de ziekenboeg.